

Renter ud af Beløbet og anvende dem paa samme Maade, som man ved Benyttelse af den her foreslaaede Fremgangsmaade maa anvende den mindre Rente, man vil faa derigennem, at man har bortfæstet sin Jord i Stedet for at sælge den og faa en større Kapital for den.

Den højtærede Minister søgte at forsvare Bestemelsen om, at den fulde Byggesum skulde kunne ydes som Laan fra Statens Side, idet han sagde, at naar en saadan Nybygger skulde købe baade Besætning, Inventar og Avlsredskaber, vilde det i al Almindelighed ikke være ham muligt at skrabe Penge sammen ogsaa til en Tiendedel af Byggesummen. Denne Paastand mener jeg ikke er holdbar; de Lønninger, der gives i Landbruget i Øjeblikket, er af den Størrelse, at det meget vel er en ung, driftig Mand — og for øvrigt en ung Kvinde ogsaa — muligt, dersom han vil, at sammenspare et saadant Beløb, at han, naar han kommer til den Alder, hvor han ønsker at sætte Bo, kan have saa mange Penge til Disposition, at han kan udrede det, som de nuværende Love kræver, nemlig en Tiendedel af Byggesummen og de Penge, som skal til for at anskaffe Besætning, Inventar og Avlsredskaber. I denne Forbindelse vil jeg gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at vi har lige her i dette høje Ting vedtaget en Lov, ifølge hvilken de paagældende kan faa et Laan til Anskaffelse af Besætning og Avlsredskaber, saa jeg synes ikke, der er Grund til at komme med yderligere Krav til Staten paa dette Omraade. Jeg tror, man derved gaar for vidt, og at man i Virkeligheden gør disse Mennesker en Bjørnetjeneste ved at slappe de Krav, man stiller til dem; for er der noget, der skal ægge deres Energi, er det dette, at de ved, at ved Sparsommelighed i saa og saa mange Aar vil de kunne opnaa dette Gode. Ved at slappe disse Krav, siger man til dem: Brug I bare de Penge, I tjener, og naar saa I er blevet kede af at tjene, kan I komme til Staten, saa skal vi nok sørge for, at I faar et Jordbrug, enten I har noget eller ikke. Derved gaar man en gal Vej.

Baade den højtærede Minister og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen omtalte ret indgaaende Spørgsmaalet om Jord til de indelukkede Brug. Jeg forstod ikke rigtig, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen kunde udtale sig, som han gjorde, idet han sagde, at dersom Jorden ikke laa samlet, var i Virkeligheden Tillægsjorden værdiløs for vedkommende Brug. Denne Udtalelse passer aldeles ikke, thi det er — hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Stengaard-

Kirkegaard var inde paa i sine sidste Bemærkninger — slet ikke dèr, at Tampen brænder. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen ryster paa Hovedet. Udtalelsen lød saaledes: Et Brug, der ligger 1 km fra Jorden, gør Jorden ganske urentabel. Denne Paastand er aldeles ikke holdbar, thi denne Jord kan give sin Bruger akkurat samme Indtægt og være af akkurat samme Værdi for ham, som naar den ligger lige udenfor hans Dør. Jeg vil tillade mig endnu en Gang at hævde, at det er en af Betingelserne for, at vi overhovedet kan komme hinanden i Møde, at man fra socialdemokratisk og radikal Side vil give Afkald paa dette bestemte Krav paa, at Tillægsjorden skal ligge sammen med det bestaaende Brug; thi det vil være ganske uløseligt. Hvis man ikke gaar bort fra dette, saa kommer man ind paa Uhyrligheder som den, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen erkendte ved at sige, at det var en himmelraabende Uret at tage Jord som Tillægsjord fra det ene Brug og lægge det til det andet Brug. Derfor forstod jeg heller ikke det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens Argument, at han var meget oprørt over, hvis man for Tillægsjordens Vedkommende skulde kunne ekspropriere Jord fra det ene Brug og give det til det andet, idet det ærede Medlem sagde: Naar man tager min Jord og giver den til min Nabo, og han saa sælger den og tjener Penge paa den, saa vil der rejse sig et Ramaskrig mod denne Uretfærdighed. Nu vil jeg gerne have Lov til at vende dette Spørgsmaal om og sige til det ærede Medlem: Naar jeg nu har købt min Jord og givet 1 000 Kr. pr. Td. Land, og det ærede Medlem saa kommer og vil ekspropriere denne Jord til et nyt Husmandsbrug og kun vil give mig 500 Kr. pr. Td. Land, er det saa ikke ogsaa en himmelraabende Uretfærdighed? Jeg kan ikke se rettere, end at det er det. Nej, vi er inde paa saadan en Glidebane, saa snart vi kommer ind paa Spørgsmaalet om almindelig Ret til at ekspropriere, at jeg tror, at dersom der skal være nogen som helst Mulighed for at faa noget ud af dette Lovgivningsarbejde, som har min store Interesse, og som saavel Venstre som de Konservative interesserer sig for at faa løst paa en tilfredsstillende Maade, saa maa man give Afkald paa dette Gang paa Gang fremsatte Krav om almindelig Ekspropriationsret; den er ganske upaakrævet i Øjeblikket og ganske unødvendig.

Jeg kan ikke lade være med at udtale min Tilfredshed over de Bemærkninger, der kom fra den højtærede Landbrugsminister angaaende § 15 i Lovforslaget, altsaa Be-